

Hoppas ni alla mår bra och att ni haft en fin sommar. Det var ett tag sedan vi lämnade Sverige för att flyga hit till Salta och Iruya, i början på maj närmare bestämt. Det var en mycket fin resa med fint besök i Iguassu och vi upplevde att Gud var med oss då vi fick med oss allt bagage utan att behöva betala multum. Det hände även en rolig incident på flygplatsen i Iguassu, en av säkerhetsvakterna fick för sig att Andreas skruvdragare-bits från Biltema var ammunition. Så han fick vackert gå ned till säkerhetskontrollen och öppna väskorna för att påvisa att så inte var fallet. Hade varit kul att dra något skämt om Guds svärd som faktiskt fanns med i bagaget men det var inte riktigt läge för det :)

Väl i Salta tog det ett par veckor att acklimatisera sig till kulturen igen. Allt man ska göra tar tid och det går inte att förutsäga utkomsten av en vända på stan i förväg. Det kan vara så att det tar ett par dagar att köpa en viss sak, av den enkla anledningen att den är slut på alla ställen utom det man till slut lyckades hitta den dagen. Detsamma gäller pappersarbete hos myndigheter, det är sannerligen en prövning för tålmodet. Men med Guds hjälp och en positiv inställning så löser sig det mesta.

Vi flyttade till Iruya den 22 juni efter att broder Leonardo – som är en av de äldste i församlingen samt en av de tre församlingsledarna som Andreas arbetar med – färdigställt de delar av huset som renoverats, och Andreas tillsammans med svärfar Göran gjort ett par resor för att ställa i ordning och förbereda för flytten.

Det är drygt fem timmars resa med Göran som chaufför i pickup, sju till åtta med vanlig bil och ovan förare, från staden Salta till Iruya som ligger insprängd i en dalgång där två mindre floder möts mellan oerhört vackra berg i olika färger. Det ligger ca 2700 möh, och för att ta sig dit måste man passera över en bergsrygg som sträcker sig upp mot 4000 möh. Det ligger inte alls så långt ifrån Argentinas norra gräns och här bedrivs därför mycket handel med Bolivia förutom de egenproducerade produkterna från det lokala jordbruket och djurskötseln.

Tidigare levde invånarna i Iruya uppe i bergen och större delen av året på de grödor och betesdjur de hade där fram till skördetiden, då de tog med sig hela familjen och flyttade söderut för anställning på sockerbetsfälten under slavlika förhållanden där de dock fick tillräckligt betalt för att kunna överleva nästa år. Men sedan det glada budskapet om vår frälsning i Jesus kommit till dessa bygder på 80-talet så har samhället förändrats något enormt. Byn har vuxit så det knakar och den har blivit en av norra Argentinas främsta turistorter. Därför kan nu också många leva på turism istället för hårt skördearbete, och barnen behöver inte längre tas ur skolorna för att flytta ner till sockerfälten.

Dock så finns det mycket kvar att ändra på i form av livsvanor och avgudadyrkan, något som bara kan göras i Guds andes kraft. En generation av ungdomar som mer eller mindre lämnas för sig själva av sina föräldrar – som för de mesta har runt 8 barn – växer upp och möts av alkoholen som bedövar deras skrikande inre behov av uppmärksamhet och försoning med Gud. Det är mycket tråkigt att se den mängd berusade ungdomar som kommer vällande ut från de tillfälliga diskoteken runt fem på söndagsmorgnarna då det är dags för morgonbön i kyrkan. En del stannar kvar vid gathörnen för att dricka upp det sista vinet i tetraförpackningarna av det alldeles för billiga märket Vino Toro.

I kontrast till allt detta är det underbart att få vara med och medverka i en församling som söker Gud och är trofasta i bön. Andreas fick under juli månad ansvar för alla möten och att besöka de sjuka. En uppgift som vanligtvis delas mellan tre äldste som turas om en månad i sänder. Ann-Mari har startat barnsång under söndagsmötena och hållt på att förbereda söndagsskollärare för att kunna dra igång en söndagsskola med ett par klasser som ska starta nu nästa söndag.

Den 25-27 augusti anordnades en kampanj med en pastor från Salta som kom hit. Han är huvudpastor för en mycket stor församling på runt 5000 medlemmar. Inför kampanjen var det mycket förberedelser i bön och fasta samt praktiskt arbete, och den var till stor välsignelse för byn. Det var ett team på uppemot 50 personer som kom och betalade allt för sig och dessutom hade med sig kläder, matvaror, kylskåp, skolmaterial och erbjöd hårklippning, juridisk rådgivning, medicinsk hälsokontroll och så klart förbön – främst för under och tecken. Och under och tecken var det som följde, ett exempel är en pojke på ett par år som hade en svamp i en bakterieinfektion på armen som inte ville läka. Han hade fått medicinsk undersökning på dagen samt förbön och sedan samma kväll när man frågade efter vittnesbörd så kom mamman fram med pojken och då hade redan såret som täckte större delen av armbågen börjat läka och torka ihop. All ära till Gud!

Andreas fick förmånen att i slutet på september följa med på en liten konferens under ett helgslut i en liten by som heter Matansillas. För att komma dit så får man spendera en dag på stranden, flodstranden. Det är en resa på 5-6 timmar på traktorflak under goda förhållanden. Om en västerlänning skulle promenera samma sträcka med packning skulle det uppskattningsvis ta uppemot 12 timmar. Efter resan intogs lunch innan promenaden upp mot bosättningen som låg ett par hundra meter högre upp påbörjades. Det var lite lerigt efter regn och packningen vägde ca 14 kg, så det gick åt det mesta av den kraft som fanns kvar i kroppen efter ståfärden på flaket.

Men det var värt varenda kalori. Vi hade en underbar helg med mycket god mat (grillad get och gryta på lamm) god gemenskap och Guds närvaro. Det var mycket givande att se hur människor här bor uppe i bergen och förstå vilken enslighet som råder där. Det var också ett förmånligt tillfälle att få se underbart vackra utsikter och platser. Jag kommer aldrig att glömma det varma välkommandet vi fick av dessa syskon i tron.

Vi har även medverkat i ett tonårsläger där jag har undervisat dans och hur man gör smycken och Andreas höll i några bibelstudier och kvällsmöten. Temat under lägret var att bli fylld av den Helige Ande. Sju tonåringar lämnade sina liv åt Jesus och vi upplevde att Guds närvaro berörde samtliga på djupet. Det var härligt!!!

Förra ett tag sedan hängde Ann-Mari kläder och såg en grupp tonåringar som hade samlats mittemot vårt hus för att dricka öl. Hon såg inte riktigt vilka det var så hon hälsade för säkerhets skull och de hälsade tillbaka. Sen när hon kom in i huset för att hämta mer kläder sa Andreas att en kille sagt att de killarna tillhörde en gangstergrupp som höll på med droger och sånt. Ann-Mari kom ut igen med mina kläder (det blir en del kläder när man har små barn som ni vet). Hon hängde kläderna och just då kände hon hur Jesus sa att hon skulle dela ut Nya Testamenten som vi hade hemma från Gideoniterna. Hon gick in och eftersom hon var lite rädd, frågade hon Andreas om inte han ville göra det, men det ville han inte. Då började Ann-Mari be och plockade fram sju Nya testamenten och gick ut till killarna som fortfarande drack öl och sa:

– Hej! Jag har en present till er! Om ni vill!

De sju killarna ville gärna ha ett nya testamente var och dessutom tackade de så mycket. Sen gick Ann-Mari hem, skakande men segrande i Jesus som älskar alla människor.

I måndags deltog vi i en marknad anordnad av en av de föreningar som tillhör Ann-Maris föräldrars mission. Där framträdde olika grupper från de olika församlingarna i missionen och varje församling fick möjlighet att sätta upp sitt eget stånd för att samla ihop pengar till sin verksamhet. Vi hade ett café med svenska kakor och bullar som gjorde succé där intäkterna gick till att köpa leksaker till barnen i söndagsskolan. Dock blev inte intäkterna så stora men vi fick ihop tillräckligt för att köpa en rejäl låda till framtida leksaker.

Vi och barnen mår bra trots kylan om man räknar bort lite förkylningar, det har ju varit vinter här, men nu kommer våren och sommaren med högre temperaturer. Vi tackar Gud för de människor han sänder hit till vandrарhemmet och vi får i förtröstan på honom dagligen glädja oss över hans trofasthet och goda gärningar.

Tack för ert stöd och era böner, utan stöd i förbön kan vi inte göra särskilt mycket. Vi saknar er och hoppas att ni har det bra. Vi ber även för er.

Guds välsignelse

Elliot, William, Ann-Mari och Andreas Öhlin